

Оксана Луцєвська

Єдиноріг

Настасья Шигаєва

 НК Богдан

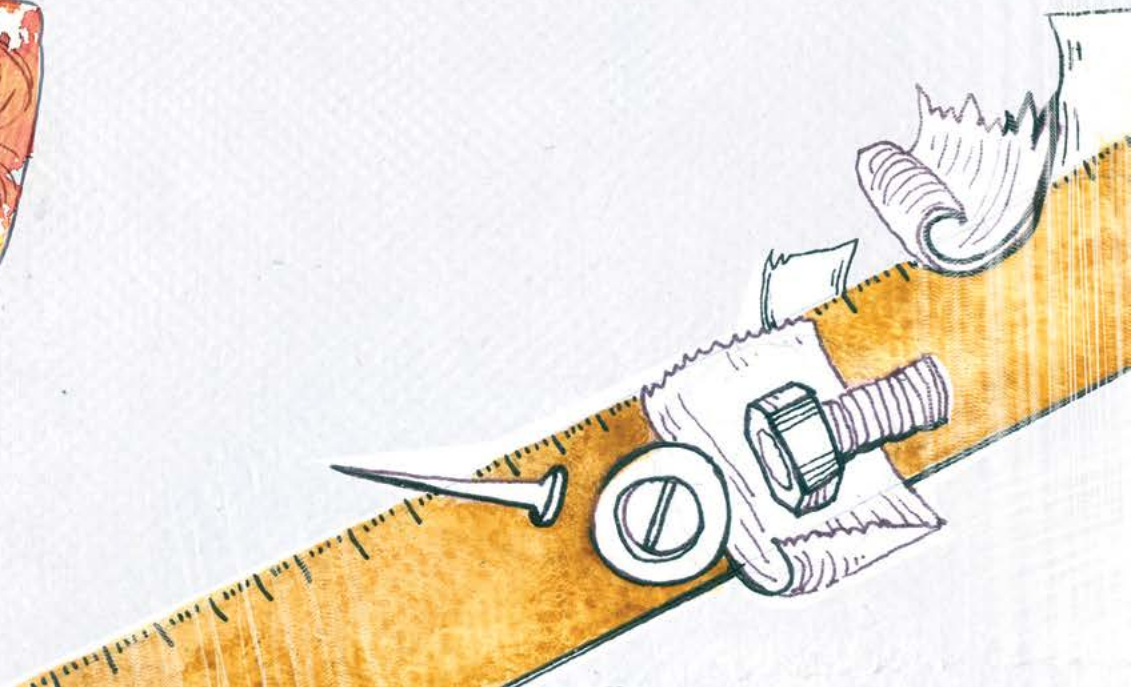

Одного непогожого дня, коли дощ то вщухав, то пускався знов, із густої трави сумно визирав білий єдиноріг. Його сині очі блищали, а по лакованому тілу стікали краплі води.

Єдиноріг стояв неподалік дитячого майданчика, і було йому страшно лишитися на самоті. Потому як сердито гримнув грім і небо розлилося рясним дощем, усі дременули по домівках. Утік навіть Макс, його найкращий друг.

Лише єдиноріг не зміг зрушити з місця.
Не міг наздогнати хлопчика. Адже був
зроблений із багатолітнього дерева і схожий
на коника-гойдалку. Та найгірше те, що
замість ніг він мав чотири колеса, щоб Макс
міг возити іграшку за мотузку. Таким його
задумав Максів тато, різьбяр по дереву.
І таким він подобався Максу.

Єдиноріг усе робив разом із Максом.
Коли той читав, єдиноріг стояв поруч біля ліжка чи крісла й заглядав у Максову книжку.
Коли хлопець допомагав батькам, єдиноріг спостерігав.
Коли Макс сідав їсти, єдиноріг присовувався до Максового стільця.
Коли ж надходив час спати — єдиноріг нишком тулився біля хлопчачого ліжка.
Та найбільше єдиноріг любив, коли Макс брав його на ігровий майданчик.
Тоді хлопчик завзято тягнув єдинорога за мотузку, коліщата крутилися, і єдиноріг біг собі, а всі довкола озирались.
Він був настільки гарний, що дехто з дітей на майданчику часто просив Макса погратися з ним.

Макс не заперечував: чому б не побавитися?
Тоді вони всі разом гралися в цікаві ігри.
Єдинорогові те подобалося, бо він був поряд
із Максом. І це — головне. А тепер Макс
його покинув... Одне, чого хотів єдиноріг, —
це дістатися дому, до Макса. Але як?

Він же дерев'яна іграшка, і замість ніг у
нього маленькі коліщата. Треба, щоб його
хтось неодмінно тягнув за мотузку, бо сам
він навіть із місця не зрушить. Та хто тепер
прийде на майданчик?

The illustration features a unicorn's face in the foreground, rendered in shades of blue and purple with a red horn. The unicorn has large, expressive blue eyes and a mane with pink and blue streaks. The background shows a town with various buildings, including a church with a steeple, and a large, vibrant flower with orange and purple petals. The overall style is whimsical and painterly, with a color palette dominated by blues, greens, and purples.

Небо хмурилося все більше. Довкола темнішало. Якби єдиноріг умів плакати, то з його блискучих синіх очей бризнули б сльози.

Аж тут йому почулося:

— Мам, а хто там у траві?

Прислухався. Невже це про нього?

— Хто там у траві?

Так, про нього, але голос не Максів...

— Мамо, хтось там у траві! —

пролунало втретє.

Єдинорогу здалося, що його дерев'яна шия навіть трохи випросталася. Як же йому хотілося, щоб хтось його знайшов і повернув додому!

І справді, невдовзі біля нього стояла дівчинка Кася — так її часом кликала мама, коли забирала з майданчика:

— Касю, час іти! — казала вона, і дівчинка її слухалася.

У гумових чоботах і дощовику, Кася захоплено глянула на дерев'яну іграшку й ураз схопилася за мотузку.

— Мамо, ось! — тицьнула вона пальцем. «Мені б додому! З цього пагорба — і вниз», — хотів було пояснити єдиноріг Касі, але він не вмів говорити.

Кася пробігла кілька кроків — і зупинилася. З'явилася Касина мама і, як завжди, гукнула: — Касю, час іти! Дивись, яка хмара! Суне просто на нас!

Кася налякано глянула в захмарене небо й опустила мотузку. Мама з дівчинкою побігли до зупинки.

Єдиноріг знову залишився стояти сам-один, тепер ще й у багнюці. Адже Кася підвезла його ближче до квіткових клумб. «Хоч би не застрягнути тут», — міркував він і засумував іще дужче...

— Який цікавий коник! — почувся голос позаду, а відтак — і чиїсь кроки. За мотузку враз схопився пухкенький малюк.

— Назарку, синку, коник не твій, — сказав чоловік, що притримував хлопчика за капюшон, щоб той бува не посковзнувся.

— Сину, іграшка не твоя, — повторив тато.

Але, пручаючись, малий таки довів єдинорога до лавки, а це вже на кілька кроків

ближче до пагорба, за яким ховався Максів дім. Та врешті-решт малюк таки відпустив мотузку, послухавшись батькових умовлянь.

«Мені ніколи, ніколи не дістатися до дому», — подумав єдиноріг, і йому защеміло в грудях. Густа хмара нависла просто над його головою. У небі знову гримнуло. Цього разу єдиноріг так злякався грому, що йому стало зовсім не дивно, що Макс утік. «Якщо я, єдиноріг-іграшка, зроблений із багатолітнього дерева, і мені ось так лячно, то що вже казати про Макса?» — міркував він.

Почало накрапати.

— А ти хто такий? Ти — коник? — біля єдинорога нагнулося двоє дітей. Вони міцно трималися за одну парасольку.

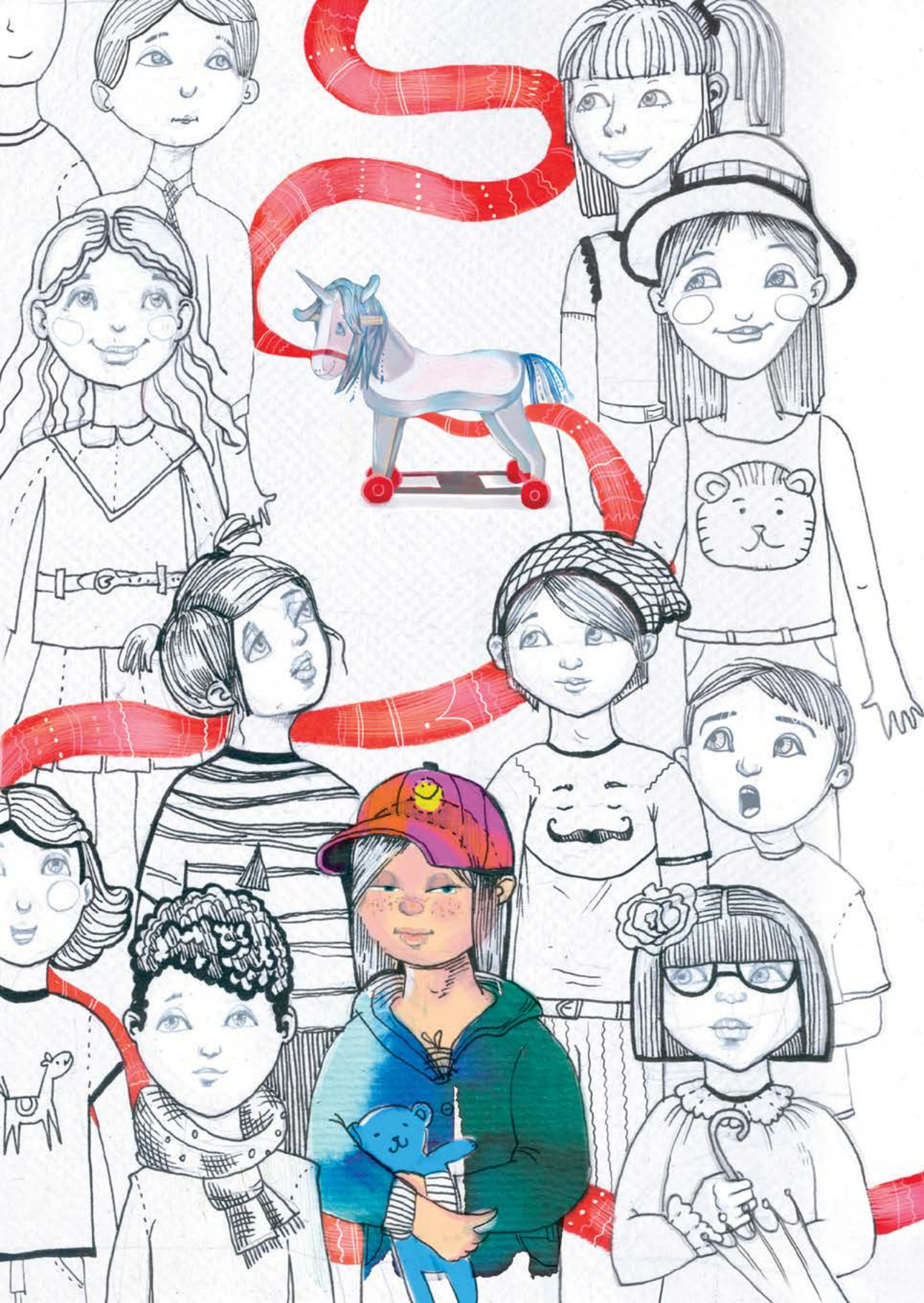
— Ні, єдиноріг! — розгледіла дівчинка. — Гарний!

— Якщо він тут стоїть, то, мабуть, він нічий, — сказав хлопчик. — Заберемо його додому, Лілю?

— А що, — дівчинка взяла мотузку, — добра ідея.

«Як це — додому?» — єдиноріг налякався вкрай.

Він намагався їм гукнути, що йому дуже праглося не до них, а до себе додому.

«Що ж воно буде, якщо ці діти
заберуть мене бозна-куди? Тоді мене
ніколи не знайде Макс...»

Діти помалу тягнули іграшку за
собою. Але дощ уперіщив так, що
хлопчик і дівчинка відпустили мотузку,
дужче схопилися за парасольку та мерщій
побігли з пагорба вниз.

Єдиноріг зостався сам, але тепер уже
на пагорбі. А вітер з усією силою рвав
із дерев листя й жбурляв його додолу,
грюкав по дахах будинків, гучно свистів
межи щілин дерев'яної зупинки.

«Це кінець! — думав єдиноріг. — Зараз мене змиє й понесе далеко в річку чи море... І я більше ніколи, ніколи, ніколи не побачу Макса!»

Здійнявся вістряган, закрутилися металеві коліщата, вперіщив дощака. Зірвалася така буря, що єдиноріг не втримався і полетів сторч головою. І вже нічогісінького не бачив.

«Це кінець! — подумав єдиноріг. — Кінець!»

Доки лив дощ, Макс не знаходив собі місця. Усе крутився біля вікна й чекав, коли тато з мамою дозволять йому вийти на вулицю. А дощ то вщухне, то знову пуститься. Мов навмисне! Макс почувався зле. Подумати тільки — злякався дощу! Хіба він боягуз? Нарешті Максові здалося, що крапає вже менше. Він укотре висунувся у вікно.

— Єдиноріг! — вигукнув з несподіванки.

Макс заніс іграшку до квартири. Коліщата єдинорога поламалися, а біля очей злізла срібляста фарба. Та головне, що іграшка знайшлася!

Згодом Макс із татом полагодили
єдинорові коліщата й підмалювали
сріблом його сині очі.

Відтоді хлопчик не покидав єдинорога
самого. Хоч би куди йшов, улюблену
іграшку брав із собою. Навіть тепер,
коли Макс виріс і став дорослим,
єдиноріг щодня
спостерігає за ним
у різьбярні.

Літературно-художнє видання

Луцевська Оксана Василівна

Єдиноріг

ОПОВІДАННЯ

Головний редактор Богдан Будний
Літературний редактор Валентина Вздольська
Художник Настасья Шигаєва
Комп'ютерний дизайн і верстка Ростислава Крамара

Підписано до друку 24.05.2015. Формат 62х96/16. Папір офсетний.
Гарнітура Chianti. Умовн. друк. арк. 2,20. Умовн. фарбо-відб. 8,80.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга — Богдан, просп. С.Бандери, 34а, м.Тернопіль, 46002
Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52 06 07, 52 19 66, 52 05 48
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

Луцевська Оксана

Л82 ЄДИНОРІГ : Оксана Луцевська. — Навчальна книга — Богдан,
2016. — 32 с.

ISBN 978-966-10-4521-6

УДК 82-34
ББК 84-4Укр

 Богдан®

ISBN 978-966-10-4521-6

9 789661 045216

© Навчальна книга — Богдан, 2016
© Оксана Луцевська, текст, 2016
© Настасья Шигаєва, ілюстрації, 2016